

Knjiga proroka Daniela - broj pedeset i pet

Otkrivanje proročkoga tkanja: Gabrijelovo otkrivenje Danielu

Jeff Pippenger

2024-01-19

Gabrijel je došao Danielu nakon što je razumio sedamdeset godina sužanjstva iz proroštva Jeremijina te zakletvu i prokletstvo Mojsijevo.

Prve godine njegova kraljevanja, ja Daniel razumio sam iz knjigâ broj godina za koje je riječ Gospodnja došla proroku Jeremiji, da će navršiti sedamdeset godina pustošenja Jeruzalema.... Da, sav je Izrael prestupio tvoj zakon, odvrativši se da ne posluša tvoj glas; zato se na nas izlilo prokletstvo i zakletva koja je zapisana u zakonu Mojsija, sluge Božjega, jer smo sagriješili protiv njega. I on je potvrdio svoje riječi koje je izrekao protiv nas i protiv naših sudaca koji su nam sudili, pustivši na nas veliko zlo; jer pod svim nebom nije se učinilo kao što je učinjeno Jeruzalemu. Kao što je zapisano u zakonu Mojsijevu, sve je ovo zlo došlo na nas; ipak nismo upravili svoju molitvu pred Gospodina, Boga svojega, da se odvratimo od svojih bezakonja i razumijemo tvoju istinu. Zato je Gospod bdio nad zlom i pustio ga na nas; jer je Gospod, Bog naš, pravedan u svim djelima svojim koja čini, a mi nismo poslušali njegov glas. Daniel 9,2.11–14.

Riječ koju je Daniel upotrijebio, a prevodi se kao „zakletva”, ista je riječ koju je Mojsije upotrijebio, a prevodi se kao „sedam puta”, u Levitskom zakoniku dvadeset i šest. Sestra White obavještava nas da je u devetom poglavlju Daniel nastojao razumjeti odnos između Jeremijina razdoblja od sedamdeset godina i razdoblja od dvije tisuće i tri stotine godina. Gabrielu je u osmom poglavlju bilo zapovjedbno da Danielu dâ razumjeti viđenje o dvije tisuće i tri stotine dana, a Gabriel dovršava svoje djelo kada se vraća u devetom poglavlju i obavještava Daniela da u svom umu razluči dva viđenja koja su bila tema sedmog, osmog, a također i devetog poglavlja. Ta su dva viđenja tema „umnoženja znanja” koje je bilo opečaćeno 1798.

Jeremijinih sedamdeset godina i Mojsijevo „prokletstvo“ oboje su simboli „sedam vremena“, kako su predstavljeni Mojsijevom „zakletvom“, ali Gabriel će izložiti raščlambu razdoblja od dvije tisuće i tri stotine godina. Ono se može ispravno podijeliti samo kada se ispravno razluči odnos između viđenja („chazon“) gaženja i viđenja („mareh“) pojave. Gabriel je započeo utvrđivanjem da je Židovima dano kušobno razdoblje od četiri stotine i devedeset godina. To je razdoblje bilo isto kao i razdoblje od četiri stotine i devedeset godina pobune koje je proizvelo sedamdeset godina sužanjstva.

Riječ „određeno” u dvadeset i četvrtom retku odnosi se na razdoblje od izdavanja trećega dekreta 457. pr. Kr. do kamenovanja Stjepana 34. po. Kr., ali riječ „određeno” u dvadeset i šestom i dvadeset i sedmom retku označuje pustošiteljske sile poganstva i papinstva.

I nakon šezdeset i dva tjedna Mesija će biti pogubljen, ali ne za sebe; i narod kneza koji će doći razorit će grad i Svetište; i svršetak će mu biti kao potop, i do kraja rata pustošenja su

određena. I on će potvrditi Savez s mnogima za jedan tjedan; a usred tjedna učinit će da prestanu žrtva i prinos, i zbog širenja gnusoba opustošit će ga, sve do svršetka, i ono što je određeno izljevati će se na opustošenoga. Daniel 9:26, 27.

Gabriel obavještava Daniela da će “nakon” što “Mesija” bude “pogubljen” “narod kneza koji će doći razoriti grad i Svetište.” Poganski Rim razorio je “grad i Svetište” u opsadi koja je trajala točno tri i pol godine, od 66. do 70. godine po. Kr. Gabriel naznačuje da će “svršetak rata” biti “s poplavom” te da će se rat sastojati od “pustošenja”. Rat koji je bio izvršen protiv Jeruzalema i Svetišta bilo je gaženje koje su izvršili poganstvo i papinstvo. Poganska sila koja je u početku trebala razoriti Jeruzalem bio je Babilon, ali poganska sila koja ga je razorila nakon što je Mesija bio raspet bio je poganski Rim. No rat protiv Svetišta i Vojske izvršile su dvije sile pustošenja, a druga od tih dviju sila pustošenja u Pismima jest papinstvo.

Papinstvo je sila predstavljena kao „preplavljujući bič“, ono je sila u četrdesetom retku jedanaestog poglavlja Daniela, koja „preplavljuje i prolazi“. Gaženje Jeruzalema koje je započelo s Babilonom, a nastavilo se sa željeznim narodom koji je govorio tamne izreke, kako ga Mojsije prikazuje u Ponovljenom zakonu, bilo je potom praćeno papinstvom. Sve do svršetka gaženja „pustoši“ su bile „određene“. U dvadeset i sedmom retku Krist potvrđuje Savez s mnogima za jedan tjedan. Usred toga tjedna zemaljski žrtveni sustav imao je prestati, jer je Krist započeo svoju velikosvećeničku službu u nebeskom Svetištu. Zbog neposlušnosti Židova tijekom vremena kušnje koje im je bilo odrezano, Svetište i grad trebali su ponovno biti opustošeni.

Stih kaže: „i zbog širenja gadosti opustošit će ga, sve do svršetka; i ono što je određeno izliti će se na opustošitelja.“ Kada su Židovi napokon do vrha ispunili čašu svoga vremena kušnje, grad i Svetište trebali su ostati opustošeni do kraja rata. Pri „svršetku“ gaženja 1798. godine bilo je „određeno“ da će papinstvo primiti smrtonosnu ranu. Tada su grad i Svetište trebali biti obnovljeni i ponovno sagrađeni, kako je bilo predočeno kada su Židovi izišli iz doslovnog Babilona na temelju tri dekreta.

Do svršetka toga rata Jeruzalem je trebao biti gažen pod papinskom vlašću. Proročanska razdoblja koja sačinjavaju zasebna razdoblja unutar dvije tisuće i tristo godina mogu se ispravno razumjeti samo kada se odnos viđenja gaženja iz sedamdeset godina razumije u vezi s viđenjem obnove Svetišta i vojske. Odbaciti viđenje raspršenja Mojsijeva prokletstva znači odbaciti viđenje sabiranja. Viđenje sedamdeset godina jest viđenje raspršenja. Viđenje dvije tisuće i tristo godina jest viđenje sabiranja. Viđenje sedamdeset godina jest viđenje „chazon“ raspršenja, a viđenje dvije tisuće i tristo godina jest viđenje „mareh“ sabiranja.

Što je dakle Bog združio, čovjek neka ne rastavlja. Marko 10,9.

Dvije su vizije proročki sjedinjene, i odbaciti jednu znači odbaciti obje. Ta činjenica pokazuje da su, usprkos tvrdnji adventizma da drži proročanstvo o dvije tisuće i tristo godina, odbacili središnji stup adventizma, jednako sigurno kao što su 1863. odbacili „sedam vremena“. Nisu li Židovi tvrdili da drže Božji zakon? Nije li drevni Izrael tvrdio da iščekuje Mesiju? Ispovijedanje je bezvrijedno ako ne podupire Božju Riječ.

Mileriti su naposljetku prepoznali 22. listopada 1844. kao završetak razdoblja od dvije tisuće i tri stotine dana, ali je njihovo razumijevanje bilo ograničeno. Tek nakon velikoga razočaranja došlo je svjetlo o nebeskom Svetištu i Kristovu stupanju u Svetinju nad svetinjama na taj datum. Tek nakon toga datuma uvidjeli su poruku trećega anđela i Božji zakon.

Gospodin je namjeravao povećati proročku svjetlost povezanu s dvije tisuće i tristo godina, i 1856. godine otvorio je vrata daljnjoj svjetlosti, a tijekom sljedećih sedam godina adventizam je zatvorio ta vrata. Tek nakon 11. rujna 2001. Gospodin je poveo proučavatelje proročanstava natrag k člancima Hirama Edsona, te je svjetlost o „sedam vremena“ ponovno počela rasti.

Odbijajući uvidjeti odnos između proročanstva o dvije tisuće i tristo godina i proročanstva o dvije tisuće petsto i dvadeset godina, adventizam je 22. listopada 1844. počeo shvaćati na osakaćen i nepotpun način.

Nakon što je S. S. Snow utvrdio datum raspeća, utvrđen je datum 22. listopada 1844.

Znaj dakle i razumij: od časa kad izađe riječ da se Jeruzalem obnovi i opet sazida do Mesije, Kneza, bit će sedam tjedana i šezdeset i dva tjedna; opet će biti sagrađeni trg i zid, i to u teškim vremenima. A poslije šezdeset i dva tjedna Mesija će biti pogubljen, ali ne za sebe; i narod kneza koji će doći razorit će grad i Svetište; i svršetak će mu biti kao potop, i do svršetka rata određena su pustošenja. I on će utvrditi savez s mnogima za jedan tjedan; a usred tjedna učinit će da prestane žrtva i prinos, i zbog raširenja gadosti opustošit će ga, sve do svršetka; i ono što je određeno izliti će se na pustošnika. Daniel 9:25–27.

Mileriti su prepoznali ispravan datum raspeća, a zatim je utvrđen svršetak razdoblja od dvije tisuće i tri stotine godina. Također je bilo prepoznato „odrežanje Mesije” „usred tjedna”, u kojem je Krist potvrdio „savez”, zbog toga što su Židovi ispunili čašu svojega vremena kušnje do vrha, kao što je prikazano „krilom gadosti”. Križ je postao povijesni putokaz koji je bio neophodan za prepoznavanje poruke Ponoćnog poklika.

Unatoč svjetlu sadržanom u redcima koji su proizveli tako silno očitovanje Božje sile, mileriti nikada nisu došli do razumijevanja tih redaka koje je bilo predloženo Danielovom željom da razumije odnos između dviju viđenja. Tjedan u kojemu je Krist potvrdio savez bio je podijeljen na dva razdoblja, koja je sestra White kasnije prepoznala kao prikaz Kristove osobne službe od tri i pol godine, nakon čega slijedi njegova služba prikazana po učenicima. Vidjeli su da je povijesni orijentir križa postao sidro za utvrđivanje datuma 22. listopada 1844., ali nisu vidjeli da je on također predstavljao središte dvaju istovjetnih razdoblja od tri i pol godine, te je tako predstavljao „sedam vremena“, što je Bog po Mojsiju nazvao „sporom svojega saveza“.

Tada ću i ja ići protiv vas i udarit ću vas još sedmerostruko za vaše grijeh. I dovest ću mač na vas, koji će osvetiti povredu mogega saveza; i kad se skupite u svojim gradovima, pustit ću kugu među vas; i bit ćete predani u ruku neprijatelju. Levitski zakonik 26:24, 25.

Kad je Krist potvrđivao Savez s mnogima, bio je to Savez zbog kojega je imao spor s neposlušnim Židovima. „Spor njegova Saveza“ započeo je 723. pr. Kr., kada su Asirci odveli sjeverno kraljevstvo u sužanjstvo, a zatim je tijekom tisuću dvjesto šezdeset proročkih dana poganstvo

gazilo doslovni Izrael. Nakon toga gaženja uslijedilo je drugih tisuću dvjesto šezdeset proročkih dana, tijekom kojih je papinstvo gazilo duhovni Izrael.

Proročki tjedan u kojem je Krist potvrdio savez, kao ispunjenje viđenja o dvije tisuće i tri stotine godina, također je predstavljao viđenje o dvije tisuće i pet stotina i dvadeset godina. Mileriti su dovoljno razumjeli proročanstvo o dvije tisuće i tri stotine godina da ispravno objave poruku Ponoćnog pokliča, ali su odlučili odbaciti dio svjetla koje je Gabrielovo tumačenje u devetom poglavlju trebalo prenijeti.

Gabriel je uputio Daniela da ispravno razluči (umno razdvoji) dvije vizije, prikazane kao „stvar” i „viđenje”, a ispunjavajući taj savjet, sestra White obavještava nas da je upravo to bilo Danielovo posebno breme dok je nastojao razumjeti odnos između sedamdeset tjedana (simbola „sedam vremena”) i dvije tisuće i tristo godina.

Adventističko odbacivanje „sedam vremena“ dovelo ih je u položaj u kojem nisu mogli razumjeti da prvo razdoblje od četiri stotine i devedeset godina, koje je bilo odsječeno od dvije tisuće i tristo godina, predstavlja pobunu saveza koju Mojsije označuje kao „parbu njegova saveza“.

Također im je bilo onemogućeno prepoznati da raspeće usred tjedna nije učinilo više od pukoga određivanja datuma, jer je označilo samo središte Kristove parnice s neposlušnošću Izraela krvlju saveza. Bili su slijepi za činjenicu da je krv koja je na križu prolivena za mnoge, koja je potvrđivala njegov savez, također potvrđivala savez izložen u Levitskom zakoniku dvadeset i petom i dvadeset i šestom poglavlju.

Drevni Izrael preuzeo je na sebe Savez u kojem su oni sami odredili Savez kao svoju izjavu: „sve što je Gospodin rekao, činit ćemo“, posve nesvjesni da je Savez koji je Krist nudio zahtijevao da Njegov Zakon bude upisan u srce. Njihova farizejska definicija odredbi Saveza spriječila ih je da razumiju i prihvate pravi Savez.

Suvremeni Izrael definirao je krv križa usred tjedna izrazima koji uzrokuju istu sljepoću za suvremeni Izrael kakva je bila nad drevnim Izraelom kada su odbacili Mesiju i proglasili da nemaju kralja osim Cezara.

Suvremeni Izrael slijep je za činjenicu da povijest koju je Gabriel izložio Danielu ne uključuje samo potvrdu saveza, nego i raspršenje koje dolazi na one koji taj savez odbacuju, jer stihovi naznačuju da će poganski Rim (knez koji ima doći) razoriti grad i Svetište te da su do svršetka rata (koji je pogazio Svetište i vojsku) određena „pustošenja”, u množini.

U povijesti u kojoj je Krist prolio svoju krv da potvrdi Savez s mnogima, dvije pustošeće sile, poganski i papinski Rim, posebno su prepoznate. Krv prolivena na križu jest ono što Krist unosi u nebesko Svetište i simbol je njegova djela prikazanoga viđenjem „mareh” od dvije tisuće i tristo godina. Ta je povijest isprepletena s poviješću viđenja „chazon” od dvije tisuće petsto i dvadeset godina, kako je predstavljena dvjema pustošućim silama koje će pogaziti Svetište i vojsku.

Istine koje su u Millerovu snu bile prikazane kao dragulji sjale su blistavo kao sunce, ali su bile nepotpune. U posljednjim danima, kada se Ponoćni poklik ponovi do u samo slovo, ti će isti

dragulji biti položeni u novu, veću škrinjicu od strane „Čovjeka s četkom za prašinu“, i tada će sjati deset puta jače nego što su izvorno sjali. Oni postaju kušnja poruke završnoga Ponoćnog poklika. Te je dragulje kao ploče posebno utvrdila dvojica svjedoka o kojima je prorokovao Habakuk. Kada se dvije ploče pionirskih karata iz 1843. i 1850. polože jedna na drugu „redak na redak“, Millerovi se dragulji točno prepoznaju, i time ti dragulji predstavljaju poruku završnoga Ponoćnog poklika.

Većina istina na dvama kartama prikazuje proročanstva koja su se ispunila prije 1844., kao što je prepoznavanje zvijeri iz Daniela sedam i osam. Prikazan je lik iz Daniela dva. Ondje se nalazi rasprava o tome uspostavlja li viđenje Rim ili Antioh Epifan. Ondje su i prvo razočaranje te vrijeme odgađanja iz Habakuka i deset djevica. Ondje je dolazak trećega anđela, kao i nebesko svetište. Ondje je i „svagdašnja“ kao simbol poganstva. I, naravno, ondje su i tri jao islama. Kada se uzmu zajedno, karte predstavljaju prikaz „umnoženja znanja“ koje nastupa kada Lav iz plemena Judina otpečati proročku istinu.

Kako privodimo kraju naše razmatranje viđenja rijeke Ulai kao simbola proročkoga znanja koje je bilo otpečaćeno u vrijeme svršetka 1798. godine, a koje se umnožilo kako bi sačinjavalo dragulje u novoj, većoj škrinjici iz sna Williama Millera, ponovno ćemo se osvrnuti na milleritske istine koje su u njihovoj povijesti bile nepotpune. Neke su ostale u nepotpunu stanju zbog vremena u povijesti u kojem su Milleriti živjeli, a druge su ostale nepotpune zbog neposlušnosti onih koji su odbili ići ukorak s napredujućim svjetlom trećega anđela.

O tim ćemo stvarima nastaviti u sljedećem članku.

„Oni koje je Bog poslao s porukom samo su ljudi, ali kakav je karakter poruke koju nose? Hoćete li se usuditi odvratiti se od opomena ili ih olako shvaćati zato što se Bog nije posavjetovao s vama o tome što bi bilo poželjnije? Bog poziva ljude koji će govoriti, koji će vikati iz svega glasa i ne štedjeti. Bog je podigao svoje glasnike da obave njegovo djelo za ovo vrijeme. Neki su se odvratili od poruke o Kristovoj pravednosti kako bi kritizirali ljude i njihove nesavršenosti, zato što poruku istine ne iznose sa svom poželjnom ljupkošću i uglađenošću. Imaju previše revnosti, previše su gorljivi, govore s previše odlučnosti, i tako je poruka koja bi mnogim umornim i potlačenim dušama donijela iscjeljenje, život i utjehu, donekle isključena; jer upravo u onoj mjeri u kojoj ljudi od utjecaja zatvaraju vlastita srca i postavljaju vlastitu volju nasuprot onomu što je Bog rekao, u toj će mjeri nastojati oduzeti zraku svjetla onima koji su čeznuli i molili za svjetlo i za oživljujuću silu. Krist je sve tvrde, ohole i podrugljive riječi izgovorene protiv svojih slugu zabilježio kao izgovorene protiv samoga sebe.“

„Poruka trećega anđela neće biti shvaćena; svjetlo koje će obasjati zemlju svojom slavom bit će nazvano lažnim svjetlom od onih koji odbijaju hoditi u njegovoj sve većoj slavi. Djelo koje je moglo biti učinjeno ostat će neizvršeno od strane onih koji odbacuju istinu, zbog svojega nevjerovanja. Preklinjemo vas koji se protivite svjetlu istine da se uklonite s puta Božjemu narodu. Neka svjetlost poslana s Neba zasja na njih u jasnim i postojanim zrakama. Bog vas, kojima je ovo svjetlo došlo, drži odgovornima za uporabu koju od njega činite. Oni koji ne žele čuti bit će smatrani odgovornima; jer im je istina bila stavljena nadohvat, ali su prezreli svoje prilike i prednosti. Poruke koje nose božanske vjerodajnice bile su poslane Božjemu narodu;

slava, veličanstvo, pravednost Kristova, puni dobrote i istine, bili su izneseni; punina božanstva u Isusu Kristu bila je izložena među nama s ljepotom i milinom, da zadivi sve čija srca nisu bila zatvorena predrasudama. Znamo da je Bog djelovao među nama. Vidjeli smo duše kako se odvrćaju od grijeha k pravednosti. Vidjeli smo vjeru oživljenu u srcima skrušenih. Hoćemo li biti poput gubavaca koji su bili očišćeni pa otišli svojim putem, a samo se jedan vratio dati slavu Bogu? Radije govorimo o njegovoj dobroti i hvalimo Boga srcem, perom i glasom.” Review and Herald, 27. svibnja 1890.